

προοιμιόν του, και τὸ φιλοσοφικὸν πολὺ τοῦ λόγου του, δι' οὗ ἐξήγησε τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν τοῦ Κουμουνδούρου, καὶ ὁ μελαγχολικὸς καὶ συγκινητικὸς ἐπίλογός του κατήρτισαν τὸ ὁριζότερον σύνολον ἐξ ὅλων τῶν περὶ τοῦ μεγάλου νεκροῦ λεχθέντων. Εἶνε ἐκ τῶν μικρῶν εἰσιῶν εἰκονιδίων τὰ ὅποια ἀγοράζονται ζυγίζόμενα πρὸς χρυσόν.

Ὁ κ. Δελιγεώργης ἀνεδείχθη καὶ εἰς τὰς ὁλίγας αὐτοῦ λέξεις ὁ θετικώτερος τῶν πολιτευομένων καὶ ὁ κριτικώτερος τῶν ρητόρων. Ἦσαν βαρεῖς βεβχίως οἱ λόγοι του ἐκεῖνοι, ὅτι «ὡς βαίνομεν δὲν εἶναι θαῦμα καὶ τὸ νὰ ἐλπίζωμεν νὰ υπογράψωμεν πλέον συνθήκην ὁμοίαν τῇ τοῦ 1881», ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ τάφου τοῦ υπογράφαντος τὴν συνθήκην αὐτὴν καὶ τῶν ἀκόμη βομβουσῶν περὶ τὴν τιμίαν κεφαλὴν του ὕβρεων καὶ ἀρῶν διὰ τὴν υπογραφὴν, οἱ λόγοι ἐκεῖνοι ἦσαν ἐκ τῶν μελαγχολικωτέρων ἀληθειῶν ὅσας ποτε ἤκούσαμεν.

Οἱ λοιποὶ τρεῖς ἐπιτάφιοι εἶχον μερικώτερον ἐνδιαφέρον· ὁ κ. Βουρδουμπάνης ὠμίλησεν ὡς Κρῆς καὶ ὠμίλησεν ἐν ἀφελείᾳ· ὁ νεκρὸς κ. Καπετανάκης ἐγένετο ἡχὼ τῶν θρήνων τῆς Μάνης μετὰ θερμῆς καὶ ἐνθουσιασμοῦ· ὁ δὲ κ. Φιλίμων ἐπ' ὀνόματι τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ἐπλεξε τὸν στέφανον τοῦ Κουμουνδούρου μὲ τὰ συνήθη ἄνθη τῆς ὁμιλητικῆς ρητορικῆς του.

*

Καὶ ἤδη ἀπέναντι ὑψουμένου ἐνὸς τάφου, ἀπέναντι τοῦ κενοῦ, ἀπέναντι τῆς ἐκλείψεως, ἡ ξανθὴ μορφή τοῦ Χάμλετ ἀκούεται μορμουρίζουσα δι' ὅλα αὐτά: *Λόγια, λόγια, λόγια.*

Καλεδών

ΑΠΟ ΤΟΥ ΛΟΦΟΥ

«Ὅταν ἡμέριμοι καὶ φιλόπονοι κάτοικοι χωρίου τινος ἀκούσωσι μακρόθεν βοὴν ὑπόκωφον καὶ βλέπουσιν ὁμαλῶς πετώσας ἀγέλας πτηνῶν ὥστε διωκομένας ἐκείθεν, καὶ ἀκούσωσιν ἀκόμη τὸν θροῦν τῶν φύλλων παρχκειμένου δάσους πενθίμως ἡχούντος, τότε οἱ ἡμέριμοι πρὸ μικροῦ κάτοικοι προμαντεύουσι θεομηνίαν, καὶ ἀναυδοὶ τὸ κατ' ἀρχὰς ἀτενίζουσιν ἀλλήλους, ἐν ᾧ ἡ βοή βαθμιδῶν ἐντείνεται, καὶ βομβοῦσα κατέρχεται ὀλονέν πρὸς τὸ χωρίον. — Πλημμύρα, πλημμύρα! αἰφνιδίως φωνεῖ τις τῶν κατοίκων καὶ πάντες οἱ λοιποὶ ἔντρομοι ὡς τὰ διωκόμενα πτηνὰ ἀρπάζουσι τὰς γυναῖκας αὐτῶν καὶ τὰ τέκνα, καὶ ἀνέρχονται εἰς τοὺς λόφους, εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλῶν δένδρων, εἰς πᾶσαν ἄλλην ὑψίφορον ράχην. Τὸ χωρίον ἐρημωθὲν παντελῶς ὁμοιάζει νεκροταφεῖον, ἐν ᾧ οὐδεμία φωνὴ ἀνθρώπου ἀκούεται καὶ μόνον ὠρυγαί τινες ἀπαίσιαι κυνῶν ἀντηχοῦσιν! . . .

Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν καὶ αἱ περὶ αὐτὴν γραφικαὶ τοποθεσίαι παρῆχον πιστοτάτην τὴν εἰκόνα τοῦ χωρίου καὶ τῆς πλημμύρας, ἀφ' ὅτου ὁ νεκρὸς τοῦ Κουμουνδούρου ἐγκαταλείπειν καὶ τὸ τελευταῖον αὐτῆς προάστειον εἰσῆρχετο διὰ τῶν δύο μαρμαρίνων κιόνων τοῦ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἀρχαίου ναοῦ εἰς τὴν πρὸς τὸ Κοιμητήριον ἄγρουν.

Οὐδεὶς τῶν κατοίκων τότε τῆς πρωτεύουσας ἐφαίνετο ἐν ταῖς ὁδοῖς, διότι πάντες ἀνῆρχοντο τοὺς παρὰ τὸ Νεκροταφεῖον ὑψουμένους λόφους, καὶ ἀνερριχῶντο εἰς τὰ δένδρα, καὶ τὰ γραφικὰ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ὑψώματα. — Εἰς ἓνα τῶν λόφων τούτων, ὅστις τοῦ λοιποῦ θὰ γνωρίζεται ὑπὸ τὸ

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. τοῦ ἀριθ. 430)

Αἱ χεῖρές της οὔτε ἀπαλαὶ πολὺ, οὔτε ἰσχναί, μετὰ δακτύλων λεπτῶν καὶ ροδιζόντων ὀνύχων, οἱ δὲ πόδες της ὑπενθύμιζον τοὺς πόδας τῆς Σταχτοπούτας.

Γλυκεῖαν φωνὴν μετὰ μελωδικῶν ἀπηχήσεων, μεγάλην εὐαισθησίαν, πολλὴν μετρίτητα, τρόπους ἐπιφυλακτικούς, παρὰ πολὺ σοδαροὺς διὰ τὴν ἡλικίαν της.

Πτυχή τις σχηματιζομένη πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ χεῖλους, ἡ εὐτροφία τῆς φωνῆς, ὁ τόπος τῆς προφορᾶς καὶ πλατυσμοὶ τῶν ρωθῶνων ἐξήγγελλον θέλκισιν, χαρακτῆρα, φύσιν ἐνεργόν, ζωηρὰν καὶ ἐμπαθῆ.

Ἡ ψυχικὴ της διάθεσις πλήρης ἀγαθότητος· καὶ ὁμοῦς ὁ γέλως της εἶχε τι τὸ δύσκολον, ὡς νὰ ἐκοιμᾶτο πένθος ἰσόβιον ἐν τῇ καρδίᾳ της. Οὔτε εἰς παταγώδη εὐθυμίαν ἐξεχέετο, ἀλλ' οὔτε ὑπὸ ὀδυνηρᾶς θλίψεως ἐδασανίζετο.

Ἐνίοτε ὁ νοῦς αὐτῆς συμμαζευόμενος ἐξετινάσσετο εἰς ἀπώτατα σκότη, οἷον εἰ ζητῶν νὰ ἐξορκίσῃ σκοτεινάς ἀιαμνήσεις ἢ ν' ἀποσπάσῃ μυστικόν τι ἐκ τοῦ ἀβεβαίου μέλλοντος.

Αἰφνιδίως ἡσθάνθη ἐλαφρὰν φρικίαν, τὸ δὲ μέτωπον καὶ αἱ παρειαὶ της ἐγένοντο καταπόρφυροι.

Εἰς τὴν ἄκραν τῆς δεινροφυτείας, κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ κήπου, ἐνεφανίσθη νεανίας χωρικός, καθὰ ἐδείκνυν ἡ ἐνδυμασία, τὸ ἡλιοκαῆς πρόσωπον καὶ αἱ χονδραὶ καὶ μελαφαὶ ἀπὸ τὸν ἥλιον χεῖρές του, γεμάτος ρώμην, γεμάτος ὑγείαν καὶ μόλις εἰκοσιενὸς ἐτῶν. Ἦτο συμπαθητικώτατος ὡς ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου του ζωγραφισμένης ἀφελείας καὶ τῆς ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐμπνεομένης νοσημοσύνης καὶ εἰλικρινείας. «Ὅλα αὐτὰ ἐφαίνοντο ὡς ἀντίθεσις πρὸς τὴν ἀγροτικὴν ἐνδυμασίαν του, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ εἶχε τόσην ποιήτιν, ὥστε ἐτόνιζε περισσότερον τὴν ἀρενωπὴν αὐτοῦ καλλονήν.

Ἡ νεανὶς ἐχαμήλωσε καὶ πάλιν τὰ μάτια της εἰς τὸ ἐργόχειρόν της, καὶ τοῦτο ἐκ πανουργίας, διὰ νὰ τὸν καταλάβῃ δὴθεν ἐξαφνα, ἂν καὶ αὐτὸς, ἂν εἶχε τυχόν τὸ βλέμμα ὀλίγον τολμηρὸν, εὐκόλως θὰ μπορούσε νὰ διακρίνῃ τὸ ἐρύθημα τοῦ προσώπου της.

Ἐβλαῖνε βραδέως καὶ ὡς νὰ ἐδίσταζε ἂν θὰ τύχῃ καλῆς δεξιότητος. Ὅταν ἐπλησίασε εἰς τὴν σκιάδα, μὲ φωνὴν τότε προδίδουσαν τὴν ἐσωτερικὴν ταραχὴν του,

— Καλ' ἡμέρα, τῆς εἶπε, κυρία Ἰωάννα.

ὄνομα Λόφος τοῦ Κουμουνδούρου, ἐπρόκειτο νὰ ταφῇ ὁ μέγας νεκρός.

Ὅταν ἀπὸ τοῦ Λόφου ἐκείνου ἐφελκυσθῶσαν τὰ βλέμματα ἡμῶν εἰς μυρμηκιάς ἀνθρώπων, οἵτινες ἀπὸ τῆς εὐρείας ὁδοῦ τῆς δενδροστοιχίας, ὥσπερ ἀπὸ στενῆς τινος ὁπῆς ἐξεχύθησαν καὶ κατεπλημμύρισαν τὴν παρὰ τὰς Στήλας πλατείαν, μετηνέχθημεν εἰς τὴν μεγαλοπρεπεστέραν σκηνὴν τοῦ Ἑξέλου, καθ' ἣν κόπτεται ὁ Ἰσθμός τοῦ Σουέζ καὶ πανεθνῆς ἐκεῖ ὁ κόσμος πνηγυρίζει τὴν συνάντησιν τῶν δύο θαλασσῶν. Ἡ εἰκὼν εἶνε τῶσφ μάλλον ἀληθὴς ὅσφ καὶ ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὰ ὅρια τοῦ πλούτου, τῶν χρωμάτων, τῆς ποιικιλίας, τοῦ ἱματισμοῦ εἰσὶν ἐντελῶς δυσδιάκριτα.

Ἐὰν δὲ ἐκ τῆς θεατρικῆς σκηνογραφίας μεταφέρωμεν τὴν εἰκὼν εἰς τὴν μουσικὴν, ἡ περιφανὴς κηδεὶα ἀρχομένη ὑπὸ δύο χωροφυλάκων καὶ τελευτῶσα εἰς τὴν πρωτεύουσαν σύσσωμον φέρουσιν ἐν πτόμα καὶ φερομένην ὑπ' αὐτοῦ, ἐφάνη ἡμῖν ὁμοία μὲ μουσικὴν συμφωνίαν, ἥτις ποιῶσα ἐναρξιν μὲ ἐν ἡ δύο ὄργανα εἰς ἃ βαθμυδὸν προστίθενται ἄλλα, ἐν τέλει περιλαμβάνει τὴν ὀρχήστραν ὁλόκληρον, ἡ δὲ συμφωνία φθάνει εἰς τὸ διαπασῶν τῆς δυνάμεως καὶ τῆς μουσικῆς αὐτῆς ἀξίας.

Δύο προπορευόμενοι χωροφύλακες παρείποντο τοῦ καλύμματος τοῦ φερέτρου· εἶπετο αὐτοῖς ὁμῆς νεκροπομπῶν κρατούντων τὰ ἐξαπτέρυγα· μετ' αὐτοὺς ἠκούλουθεi ἐνωμοτία χωροφυλάκων ἐρίππων οἷς εἶπετο τὸ ἥμισυ τῆς πρωτεύουσας καὶ ἐξώνυσε μέρος τῆς φρουράς. Ἡρχοντο κατόπιν οἱ στέφανοι ὑψύμενοι ἐν μέσφ τῶν ποικιλωτέρων καὶ πλουσιωτέρων ἱματισμῶν· τούτους συνεπλήρουν τὰ παράσημα εἰς ἃ προσετίθεντο κύματα λαοῦ· κατόπιν τὸ ἱερατεῖον, εἰς σταυρὸς ἐξ ἀνθέων καὶ τέλος τὸ φέρετρον συμπεπικνωμένον ὑπὸ τοῦ ἐτέρου ἡμίσεως τῆς πρωτεύουσας!

Τὸ θέαμα τῶν στεφάνων πτωποφανὲς ἐπιβάλλον, μεγα-

λοπρεπὲς διαφεύγει τὴν περιγραφικὴν δύναμιν τῆς μελανχλίας. Ὑποθέσατε μικρὰ μικρὰ νέφη κεχωρισμένα ἀλλήλων, εἰς γαλανώτατον οὐρανόν, τὰ ὁποῖα χρωματίζει ὁ ἥλιος κατὰ τὴν ἀνατολὴν ἢ περὶ τὴν δύσιν του, ἐνῶ αὐτὰ βραδέως κινούνται καὶ θὰ ἔχετε ἀσθενὴ τοῦ πράγματος εἰκόνα. Ὑποθέσατε ἀκόμη σιμῆνος πτηνῶν ἐξ ἐκείνων ἅτινα συναντᾷ ὁ περιηγητὴς εἰς τὰ παρθένια τῆς Αὐστραλίας· δάσκη, πεποικιλμένα μὲ τὰ γλυκύτερα χρώματα καὶ θὰ ἔχετε ζωηρότερον τὴν εἰκόνα. Ἄλλ' ἐὰν ἐνθυμῆσθε—ὅσοι εἶδατε τὴν πρὸ μικροῦ μνησθεῖσαν φαντασμογορίαν τοῦ Μαντζώττη, τὴν διάτρησιν τοῦ Γοτθάρδου, μεθ' ἣν ἡ σκηνὴ μεταβάλλεται εἰς διεθνὴ αἵθουσαν, ἐν ἣ ἡ χορὸς νηρηίδων κρατούντων τὰς σημαίας ὅλων τῶν ἐθνῶν ἐορτάζουσι τὸ παγκόσμιον θαῦμα, θὰ λάβετε πλήρη ἰδέαν τῆς παρελάσεως τῶν νεκρικῶν ἐκείνων στεφάνων.

*

Μετὰ μικρὸν ὁ νεκρὸς κατετίθετο εἰς τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ θέσιν. Τὸ θέαμα ἀπὸ τῆς κορυφῆς ταύτης εἶνε ἀπερίγραπτον, καὶ μόνον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πιστῶς φωτογραφεῖται. Πᾶν ὅτι ἡ ψυχὴ ἠδύνατο νὰ ποθήσῃ ἀπολαμβάνει ἀπὸ τῆς θέσεως ἐκείνης.

Ἡ θάλασσα μὲ τὰς μικρὰς αὐτῆς σποράδας νήσους νομίζεις ὅτι ἐραπλοῦται μέχρι τῶν ὑπωρειῶν τοῦ Λόφου καὶ ὅτι θ' ἀκούηται ἐκεῖθεν θραυομένη εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς, ἐνῶ ὁ γηραιὸς Ὑμηττὸς ὀπισθεν τοῦ φαίνεται σκιαζων αὐτὸν ὡς πατὴρ τὸ πεφιλημένον τέκνον του.

Ἡ Ἀκρόπολις ἵσταται ὑπερήφανος, ἀλλὰ καὶ χαριτόβρυτος κατ' ἀντικρυ τοῦ νεκροῦ Λόφου, ἐν ᾧ θὰ κεῖται ὁ Κουμουνδούρος, ὅστις θὰ καταλάβῃ τὴν προσέκουςαν θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, καθὼς ὁ Περικλῆς κατέλαβε τὴν ἰδικήν του ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ Παρθενῶνος.

Ἡ νεανὺς ἔβαλε μικρὰν κραυγὴν ὡς πτηνὸν τὸ ὁποῖον ξιππάζουν.

— Ἄ! ἐσύ εἶσαι, Ἰάκωβε, καλ' ἡμέρα, φίλε μου.

Καὶ συμμαζεύθηκε ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου διὰ νὰ τὸν κάμῃ τόπον νὰ καθίσῃ, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐξήκολούθει ἱστάμενος ἐν στενοχωρίᾳ, σὰ νὰ μὴ ἐννοίωσεν τίποτα.

— Δὲν βλέπεις ποῦ σ' ἔκαμα θέσιν, ἔλα λοιπόν!

Ἐκεῖνος ἐκάθησε, ἀλλ' ἦτο πλέον κόκκινος σὰ παπαροῦνα.

Ἐπὶ τέλους τῆς εἶπε:

— Δὲν εἶσαι θυμωμένη γιατί ἤλθα;

— Ὁχι, Ἰάκωβε, γιατί νὰ θυμώσω;

— Κι' ἐγὼ δὲν ξεύρω... Ἔτσι, φοβοῦμαι νὰ μὴ σὲ δυσχερστήσω. Εἶσαι ὅμως πόσον καλὴ.

Ἡ κόρη ἄφησε τὸ χειροτέχνημά της καὶ προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους τῆς ὀφθαλμούς.

— Τάχα σὲ κακοδέχθηκα καμμιά φορὰ, Ἰάκωβε;

— Ὁχι, ποτέ.

— Λοιπόν;

— Τί τὰ θέλεις, εἶμαι λιγάκι γελοῖος καὶ γιὰ αὐτὸ φοβοῦμαι... Πάντα λέγω νὰ κόψω αὐτὸν τὸν φόβον, νὰ μὴ ἔχω τέτοιαις ἀνοησίαις, τοῦ κάκου. Ἀμα σὲ βλέπω, καὶ ἀπὸ μακριὰ ἀκόμη, μὲ πιάνει μιὰ τρεμουῖλα· καὶ ἄμα πάλι σὲ πλητνίσω κι' ἀρχίσω νὰ σὲ μιλῶ, ὅλο τρέμω, γιατί φοβοῦμαι νὰ μὴ σοῦ πῶ τίποτα ποῦ θὰ σὲ δυσχερστήσῃ.

Ἡ Ἰωάννα ἐχαμήλωσε τὰ μάτια τῆς καὶ λίγ' ὀκνηνύσθη.

— Αὐτὸ δὲν τὸ νοιώθω, εἶπε· δὲν εἶσαι βαπτιστικὸς τοῦ πατέρα μου καὶ ἔτσι σὰν ἀδελφός μου;

— Βέβαια, εἶμαι, κι' ἂν δὲν ἤμουν, πῶς θὰ τολμοῦσα νὰ ἔλθω ἐδῶ;

— Γιατί;

— Γιατί θὰ φοβοῦμαι.

— Ἐλα δά! Σοῦ κάνω λοιπόν φόβο ἐγώ;

— Ὁχι, δὲν λέγω. Ἄ! μὴ νὰ, εἶμαι τέτοιος, ἅμα εἶμαι κοντὰ σοῦ· ἅμα εἶμαι κοντὰ σὲ ἄλλους, γίνουμαι ἀλλοιωτικός. Πῶς νὰ σ' τὸ πῶ; Ἐχω ἕνα φόβο ποῦ μὲ κατατρέχει, ὅλο φοβᾶμαι νὰ μὴ σὲ δυσχερστήσω. Ἀλλοίμονον τότε! προτιμῶ νὰ πεθάνω παρὰ νὰ σοῦ κάμω τὸ παραμικρὸ κακό. Καὶ ὅμως τὸ σέβας ποῦ ἔχω σὲ σένα καὶ ἐκεῖνο ποῦ αἰσθάνεται ἡ καρδίᾳ μου λέει πῶς ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ προέλθῃ δυσἀρεσκεία ἀπὸ ταμένα. Καὶ νὰ μπορούσα νὰ σοῦ πῶ ἐκεῖνο ποῦ αἰσθάνομαι... Μιὰ λέξι νὰ θέλω νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ στόμα μου, ὁ φόβος μου τὴν ἐμποδίζει. Καὶ καλὰ καὶ προφυλάττουμαι ἔτσι, γιατί ἄλλῃς ἕνα μόνο βλέμμα σου ἀποστροφῆς σὲ μένα μπορούσε νὰ μὲ κάμῃ νὰ χάσω κάθε χαρὰ, κάθε εὐτυχία ποῦ ἔχει ἡ ζωὴ μου.

— Ἡσύχασε, Ἰάκωβε, κι' ἀπὸ μένα ποτὲ δὲν θὰ δῆς βλέμμα περιφρονήσεως, οὔτε θ' ἀκούσης κανένα λόγο ποῦ νὰ σὲ κάνῃ κακό. Ἐγὼ εἶμαι εὐγνώμων, δὲν ξεχνῶ ποτὲ ὅτι μιὰ φορὰ ἐσύ ἤσουν ὁ προστάτης μου. Δὲν μεγαλώσαμε μαζὺ ὅταν εἰμᾶσταν μικροί, ποῦ ἐγὼ ἤμουν ἀκόμη

Τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου, ἄμορφον ὡς σωρὸς μαρμάρων ἀνορθούμενον εἰς πυραμίδα, κατέχει ἕτερον ὕψωμα ἐν τῇ ἀτελευτήτῳ ἐκείνῃ σειρᾷ τῶν λόφων, ἐν ᾗ ὑπὸ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ διακρίνονται αἱ φυλακαὶ τοῦ Σωκράτους, ὡς ἐξοχον διδακτῆριον τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐκπαλαὶ καὶ τῶν ἐξόχων αὐτοῦ ἀνδρῶν !

Ὀλίγον παρέκει καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐτέρου λόφου ἀνυψοῦται γραφικώτατος μῦλος, ὅστις ἀπομακρύνει τὸν νοῦν ἀπὸ τῆς πρωτεύουσας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς καὶ μετὰγει αὐτὸν εἰς τὸν ἀγροτικὸν βίον, εἰς τὴν φλογέραν καὶ τὸ ποίμνιον, εἰς τὸν μυλωθρὸν καὶ τὸ ἄλεσμα. Καὶ ὅταν ὁ ἀνεμόμυλος περιστρέφει ὡς ριπίδιον τὰ λευκὰ του πτερὰ προκαλεῖ ἀνεξήγητα συναισθήματα. Ἐγγὺς αὐτῷ καὶ ἐφ' ἐτέρου ὕψωματος πρωτότοκος αὐτοῦ ἀδελφὸς ἀνορθοῦται ἐρειπωμένος.

Ἐτεροι λόφοι ἀπολήγοντες εἰς ὄξυ, ἄλλοι εἰς κυκλικὴν ἐπιφάνειαν, ἐφ' ὧν ἀνακύπτουσι μικροφυεῖς πεῦκαι καὶ ἄλλα δενδρύλλια καθιστῶσι τὴν μέχρι τοῦ Φαλήρου ἐκτεινομένην πεδιάδα μαγευτικώτατην, ἐνῷ θαλερὸν στρῶμα χλόης ἐφαπλοῦται αὐτῆς, δένδρα δὲ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ φυτευμένα ὡς σταθμοὶ τῶν παροδικῶν πτηνῶν συμπληροῦσι τὴν ὅλην σκηνογραφίαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ εἶτα, στρεφόμενοι πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν, φέρονται εἰς τὰς κορυφὰς τοῦ Κιθαιρώνος, ὁποῦθεν εἶτα κατερχόμενοι σταματοῦν εἰς τὸν ἀνακτορικὸν κήπον, ὅστις ἀπὸ τῆς θέσεως ἐκείνης ἀπεικονίζεται ὡς πυκνὴ συδενδράς, διὰ μέσου τῆς ὁποίας οὐδὲ αἱ ἠκτίνες τοῦ ἡλίου εὐρίσκουν χώρον νὰ διέλθωσιν. Εἶτα κατὰ μικρὸν χαμηλόνοντες ἀφίονται εἰς τοὺς παρὰ τὸν Ἰλισσὸν κήπους, τοῦ ὁποίου τὸ ἀσθενὲς καὶ στενὸν ρεῖθρον ἐμοιάζει μᾶλλον ὄφιν ἔρποντα ἐπὶ χαλκοστρώτῳ, ἢ ποταμὸν κυλιόμενον ἐν τῇ κοίτῃ του. Αἱ στῆλαι τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ὑψοῦνται ἐν οὐρανίῳ συμ-

πλέγματι, αἱ δὲ μεμονωμένοι αὐτοῦ δύο κίονες εἰκονίζουσι πρωτοφανῆ μαρμαρίνην ἀψίδα, διὰ τῆς ὁποίας καὶ τῆς γεφύρας τοῦ Ἰλισσοῦ εἰσέρχονται οἱ νεκροὶ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Κοιμητηρίου φρουρουμένην πενθίμως ὑπὸ διπλῆς σειρᾶς κυπαρίσων.

Ὁ λόφος, ἐν ᾗ ἐτάφη ὁ Κουμουνδούρος, φέρει τὰ βλέμματα καὶ μέχρι τοῦ Πύργου αὐτοῦ — τῆς **Καστέλλας** του — ἐν ᾗ διήρχετο στιγμὰς τινὰς ἀναπαύσεως ὑποχωρῶν καὶ ὀχυρούμενος ἐκεῖ μετὰ τὸν πολιτικὸν ἀγῶνα, ὃν νυχθημερὸν διεξῆγεν ἐν Ἀθήναις. Ἡ ὄρασις ἐκτείνεται μακρότερον ἐτι καὶ μέχρι τοῦ Μαλέα καὶ μέφρι τοῦ Σουνίου, διὰ νὰ βλέπῃ ἐκεῖθεν ὅλην, ὅλην του τὴν Ἑλλάδα ὁ Κουμουνδούρος ! Καὶ ὅταν ἀπὸ τοῦ πολιτικοῦ ὀρίζοντος διαλύωνται τὰ νέφη, ὁ δὲ φυσικὸς ὀρίζων ἀποδίδει ὅλην του τὴν αἰθρίαν καὶ ὅλην του τὴν διαύγειαν, ἐκεῖνος μειδιῶν θ' ἀτενίζῃ πρὸς τὴν Κρήτην, καὶ θ' ἀτενίζῃ ἀκόμη μέχρι τῶν ὑψηλῶν τοῦ Αἰμοῦ κορυφῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὀνειροπύλει νὰ ἴδῃ ἐστημένῃ τὴν σημαίαν τῆς πατρίδος.

Κόκ.

ΟΛΙΓΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐκ τῶν ἰδιαζόντων εἰς τὸν Κουμουνδούρον ἑθεωρεῖτο ἡ μεγάλη τέχνη μεθ' ἧς ὁμιλῶν ἠδύνατο νὰ κρύπτῃ τὰ διανοήματά του. Μποροῦσε νὰ σὲ μιλᾷ μισὴ ὥρα ὅταν ᾔθελε, χωρὶς νὰ δύνασαι νὰ καταλάβῃς τί θέλει νὰ πῇ. Τὸ «ἤξεις ἀφίξεις» ἦτο ὅλο δικό του.

Ἦτο νομίζω κατὰ τὸ πρῶτον ὑπουργεῖον ὅπερ ἐσχημά-

κουτάβι καὶ ἐσὺ παλληκαράκι, ἄνδρας ; Δὲν θυμᾶσαι ποῦ ὅταν περπατούσαμε μαζὺ καὶ κουραζόμενα μὲ σήκονες 'ς τοὺς ὤμους σου, καὶ ἅμα εἶχα κανένα πόνο, καμμιὰ θλίψι ἐρχόσουνα καὶ μὲ παρηγοροῦσες ;

— Κ' ἔπειτα μ' ἀγκάλιαζες καὶ σὺ μὲ τὰ μικρά σου τὰ χεράκια μ' ἐσφιγγες τὸ λαιμὸ καὶ μὲ φιλοῦσες ;

— Ἦμουνα παιδί καὶ ἦσουνε παιδί.

— Μὰ ὕστερα μεγάλωσες.

— Μεγάλωσα, ἀλλὰ δὲν ἄλλαξα.

— Ὅχι δὲ, ἄλλαζες καὶ πολὺ ἄλλαζες.

— Πῶς ;

— Πῶς ; Ἐγίνες ἡ ὠραιότερη νέα τοῦ χωριοῦ, ἡ καλύτερη πάλι ἀπὸ ὅλαι. Ἐπειτα μπήκες 'ς τὸ παρθεναγωγεῖο, καὶ κάθε χρόνον ἐρχόσουνα πρώτη 'ς ταῖς εξετάσεις καὶ ἐπέστρεφες 'ς τὸ σπῆτί σου καταφορτωμένη στεφάνια. Ἐγὼ δὲ σ' ἔλεγα τίποτα, μὰ εἶχα μιὰ χαρὰ 'ς τὰ στήθιά μου... Τέλος πάντων τελείωσες τὸ παρθεναγωγεῖο καὶ ἅμα ἦλθες πάλι 'ς τὸ σπῆτι τοῦ πατέρα σου...

— Τότε πιά ὁ Ἰάκωβος, ποῦ παίζαμε παιδιὰ μαζὺ, δὲν με φώναζε Ἰωάννα, ἀλλὰ κυρία Ἰωάννα...

— Αὐτὸ τὸ ἔκαμνα γιατί δὲν ἦσουν πιά ἡ ἴδια...

— Ἡ νεᾶνις ἐμειδίασε.

— Ἐσὺ ἄλλαζες, Ἰάκωβε, ὅχι ἐγώ.

— Ὁ νέος τὴν ἐκύτταξε ἐκπληκτός.

— Ἐγὼ, ἐγώ ;

— Ναι, ἐσὺ, κύριε, ἐσὺ. Σὲ λέγω λοιπόν, γιατί δὲν με λὲς πιά μοναχὰ Ἰωάννα ;

— Ἐχεις παράπονο γι' αὐτό ;

— Ναι, ἔχω.

— Νὰ γιατί. Φοβούμενα...

— Θὰ μοῦ πῆς πάλι τὰ ἴδια ; πῶς ἅμα ᾔθελες ν' ἀνοίξης τὰ χεῖλη σου, σ' ἔπιαν' ἕνας φόβος καὶ σὲ ἐμπόδιζε νὰ μιλήσης.

Καὶ ἀλλάζουσα τόνον φωνῆς ἐξηκολογήσεν ἡ κόρη :

— Καὶ ὅμως δὲν ἔπρεπε νᾶσαι τόσο ἄτολμος, Ἰάκωβε. Εἶναι μερικὰ πράγματα ποῦ μπορεῖ νὰ τὰ πῇ κάνεις σὲ μιὰ κόρη, χωρὶς νὰ τὴν προσβάλῃ, χωρὶς νὰ τὴν δυσαρεστήσῃ. Ἐγὼ ξεύρω γιατί εἶσαι τόσο δειλός, ξεύρω τί αἰσθάνεται ἡ καρδιά σου καὶ γιατί τὰ λόγια σβύνουν 'στὰ χεῖλη σου.

— ὦ ! Ἰωάννα, Ἰωάννα ! ἀνερῶνησεν.

— Μίλησε λοιπόν, Ἰάκωβε, πὲς τί ἔχεις νὰ εἰπῇς.

— Μοῦ ἐπιτρέπεις λοιπόν, νὰ μιλήσω ; ... νὰ μὰ δὲν μπορῶ ... μὲ πιάνει πάλι ὁ φόβος.

Ὁ ἄτολμος χωρὶς ἐτρεμε σὰν παιδί, ποῦ ὁ ἰδρὼς περρίρρεε τὸ πρόσωπόν του καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν κατανωτισμένοι ἀπὸ δάκρυα.

Ἡ Ἰωάννα τὸν παρετήρει τώρα πλέον.

— Καὶ ὅμως, Ἰάκωβε, πρέπει νὰ σοῦ πῶ πρώτη ἐγὼ ὅτι ἐκείνη ἡ παιδικὴ ἀγάπὴ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοοῦμεν βαθμύδην

τισε τὸ 1865. Πρὸ τοῦ σχηματισμοῦ προσεκάλεσε τὸν φίλον του βουλευτὴν Ἀσημάκην Χριστόπουλον, εἰς τὸν ὅποιον ἤθελε νὰ ἀνακοινώσῃ τὰς περὶ ὑπουργείου σκέψεις του, δίδων νὰ ἐννοήσῃ ὅτι μπορεῖ νὰ δώσῃ καὶ εἰς αὐτὸν χαρτοφυλάκιον, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ μὴ δώσῃ.

Ὁ κ. Χριστόπουλος ἀκριβῶς δὲν ἐκατάλαβε τίποτα.

Ἄλλ' ὅταν ἀνεχώρει ὁ Κουμουνδούρος πλήττων αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῷ λέγει :

— Αὐτὰ ποῦ εἶπαμε νὰ μείνουνε μεταξύ μας.

— Πολὺ καλὰ, τοῦ λέγει ὁ βουλευτής, ἀλλὰ τί εἶπαμε ;

*

Ἐπρόκειτο νὰ ξεφορτωθῇ κατὰ τὴν θεσσαλικὴν ἐπανάστασιν τὸν ὄπλαρχηγὸν Λυκάκην ἐνοχλοῦντα αὐτὸν καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ σχηματισθῇ ὑπουργικὸν συμβούλιον. Ὁ Λυκάκης μεταξύ ἄλλων ἦτο φαλακρός.

Ἄμα εἶδε προσελθόντα καὶ τὸν Δεληγιάννη, τοῦ λέγει :

— Σᾶς συνιστῶ τὸν ὄπλαρχηγὸν Λυκάκην, ἔχασε καὶ τὰ μαλλιά του εἰς τὴν ἐπανάστασιν !!

*

Ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς ἀνακτορικὸν χορόν.

Ἐζήτηε τὰ καινουργῇ του ὑποδήματα· δὲν τὰ εὔρισκε.

Καὶ ἐπειδὴ σὺν τοῖς ἄλλοις εἶχε καὶ τὴν ἀκαταστασίαν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, τὰ πρῶτα τυχόντα ὑποδήματα τὰ ἐπεδύθη.

Εἰς τὴν σύζυγόν του διαμαρτυρομένην ὅτι μὲ παλαιοπάπουτσα θὰ πάῃ σ' τὸ Παλάτι, ὁ Κουμουνδούρος ἀπαντᾷ :

— Καὶ μὲ παλὰ παπούτσα μὲ κανοὺν πρωθυπουργό !

*

Ὅταν ἐκκρόδωσεν τὴν ἐν τῇ Πλατείᾳ τῆς Ἑλευθερίας οἰκίαν του καταχρεωθεὶς, ὁ φίλος του κ. Ρικάκης τὸν ἐπέ-

κρινε, ὑπομινθίσκων αὐτῷ τὴν δημώδη παροιμίαν : Σπῆτι δικό σου καὶ τὴν κλειδιονιά ξένη.

Ὁ Κουμουνδούρος ἀναστρέψας τὴν παροιμίαν τοῦ εἶπε :

— Καὶ τί χάνω ἐγὼ ἂν εἶναι τὸ σπῆτι ξένο καὶ ἡ κλειδιονιά δική μου ;

*

Ἐν τῇ αἰθούσῃ του ἦσαν συνηθροισμένοι ὄπλαρχηγοὶ ἐκ Θεσσαλίας εἰς οὓς διεβεβαίον μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ γενναιότητος ὅτι θὰ τὰ πάρουμε ὅλα.

Εἷς δημοσιογράφος ἐντυχὼν ἐκεῖ τὸν ἠρώτησεν ἂν εἶναι ὅλα αὐτὰ ἀληθινά.

— Δὲν τοὺς ἀφίνεις, λέγει· κουδέντα νὰ γίνεταί.

*

Τόσαι ἦσαν αἱ ἐπινοήσεις του ὡς πολιτικοῦ καὶ ὡς διπλωμάτου, ὥστε εἰς διάστημα ξένος εἶπεν ὅτι

— Αἱ ἐπινοήσεις (ressources) τοῦ Κουμουνδούρου εἶναι ἀνεξάντλητοι ὡς ὁ χεῖμαρρος τοῦ Νιαγάρρα.

*

Τοῦτο τὸ ἐγνώριζον ὅλοι οἱ μετ' αὐτοῦ συνεργασθέντες. Εἰς τὸ πρῶτον δὲ σχηματισθὲν ἐπὶ Μεταπολιτεύσεως ὑπουργεῖον, εἰς πᾶσαν δυσκολίαν — καὶ ὁμοίᾳζε τότε λαβύρινθον ἢ πολιτικὴν — προσέφευγον εἰς τὴν ἐφευρετικότητά του Κουμουνδούρου.

Ὁ δὲ Βούλγαρης συνείθιζε νὰ τοῦ λέγῃ :

— Ζῦσε τώρα τὸ κεφάλι σου, νὰ βροῦμε κάτι.

*

Ἡ ἀντίληψίς του ἦτο τόσο ἐλκτακτος, ὥστε πολλάκις ὤφθη ἐν τῷ ὑπουργείῳ του αὐτὸς μὲν νὰ γράφῃ, δύο δὲ ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν νὰ τοῦ ὁμιλῶσι περὶ διαφορῶν ὑ-

ἐγινε ἓνα ἄλλο αἶσθημα, τὸ ὅποιον προῆλθεν ἀπὸ τὴν πολὺ στενὴν μας σχέσιν ;

— Λοιπὸν μὲ ἀγαπᾷς, Ἰωάννα ;

— Πάνιοτε σὲ ἠγάπησα, εἶπεν ἐκείνη ἐν ἀφελείᾳ γλώττης καὶ ἱλαρότητι ἥθους.

— Καὶ ἐγὼ, Ἰωάννα, δὲν τολμοῦσα νὰ σὲ μιλήσω, οὔτε νὰ σὲ παρατηρήσω ἀκόμα· γιατί σὲ ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω ..

— Καὶ τώρα λοιπὸν τολμᾷς ;

— Ναί, τώρα χάθηκε ὁ φόβος μου, τώρα τὸ γλυκύ σου βλέμμα μοῦ δίδει δυνάμεις. Ὡ ! δὲν εἶμαι πιά ὁ ἴδιος ! Ὅλα τώρα φωτοβολοῦν μπροστά μου, ὁ κῆπος μοῦ φαίνεται σὰ παράδεισος, ὁ κόσμος, τὸ σύμπαν, μοῦ φαίνονται ὅλα δικά μου. Ἰωάννα, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ.

Καὶ ἡ συγκίνησις κορυφωθείσα ἐλύθη εἰς ὀλοφυρμούς. Ἀλλὰ καὶ ἡ νεᾶνις ἐκλαίε σιωπηλῶς καὶ τὰ δάκρυα ἐκύλιον ὡς μαργαρίται ἐπὶ τῶν παρειῶν της. Ἐκεῖνος ἦτο γονυπετής ἐνώπιόν της καὶ κατησπάζετο τὰς χεῖράς της, τὰ γόνατά της.

Ἐφαίνετο παραληρῶν.

— Μὲ ἀγαπᾷ, μὲ ἀγαπᾷ, ἔλεγεν. Τί εὐδαιμονία ! Ὡ ! θὰ δῆς, θὰ δῆς, Ἰωάννα μου, πόσον θὰ γίνω καὶ ἐγὼ ἀντάξιός σου, τίποτα πρὸ δὲν θὰ μοῦ φαίνεται βαρὺ ὅλα ἡ ψυχὴ, ἡ ζωὴ μου, ἡ καρδιά μου, εἶνε δικά σου ; ... Ἀλλ' ἂν

ρὰ γε θὰ μπορέσω νὰ σοῦ δεῖξω τὸ πόσο, μὰ πόσο σὲ ἀγαπῶ ;

— Διατί ὅχι ; ἀπήντησε μὴ ἀγνωστος φωνὴ ὀπισθεν αὐτοῦ.

Γέρων ρακενδύτης ἐφάνη ὀπισθεν τῆς φραγῆς τοῦ κήπου ἔχων τὸ κατερυτιδωμένον πρόσωπόν του ἐν τῇ ὀπῇ τῆς σκιαδὸς μὲ τὸ φαλακρόν του κρανίον καὶ τὴν μακρὰν ἀτημέλητον λευκὴν γενειάδα του.

— Τί θέλεις, ἰδοῦ ; τὸν ἠρώτησε μετὰ ὀργῆς ὁ Ἰάκωβος.

— Ἔτσι δὲ βρέθηκα ἐδῶ, παλληκάρι μου, γιατί τὰ ποδιὰ μου εἶνε καταπληγωμένα ἀπὸ τὰ τρυπημένα ποδήματά μου καὶ ξαπλώθηκα ἐδῶ μέσ' τὰ ψηλά τὰ χόρτα νὰ ξεκουραστῶ λιγάκι στὴ σκιά τοῦ φράκτου.

— Καὶ νὰ μᾶς ἀκούεις ;

— Ὅχι, παλληκάρι μου, γιατί ἐγὼ ἤμουνε ἐδῶ προτοῦ ἔλθῃ τὸ κορίτσι καὶ καθίσῃ ἐκεῖ ποῦ κάθεται.

— Ἄς εἶνε, ἀκουσες ὅμως τί λέγαμε ;

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, καὶ μ' ἄρεσε μάλιστα πολὺ ἡ ἐμιλία σας. Ἐλα τώρα μὴ θυμώνεις μ' ἓνα γεροντάκι ἐκεῖ, ποῦ δὲν τοῦμινε τίποτε ἄλλο παρὰ μάτια καὶ αὐτιά καλὰ νὰ μπορεῖ νὰ βλέπει, πῶς ἐσύ εἶσαι ἓνα ὠραῖο παλληκάρι καὶ τοῦ λόγου της ἓνα πολὺ ὠμορφο κορίτσι. Καὶ τί πειράζει τάχατες ἂν ἤκουσα ; Ἐγὼ εἶμαι ἓνας πτωχὸς ἄνθρωπος, ὁ γέρο Ζήτουλας τοῦ Βλαϊνχοῦρ, ὁ γέρο Κατσικᾶς ποῦ δὲ μπορεῖ νὰ βλάψω κανένα καὶ θὰ βλάψω αὐτὸ τὸ

ποθέσεων, ἀφοῦ δὲ τοὺς ἤκουσε ν' ἀπαντήσῃ εἰς ἀμφοτέρους.

*

Ἡ ἀνεξικακία του δὲν εἶχε ὅρια.

Εἰς τὸ σαλόνι του μίαν ἐσπέραν ἐγένετο καὶ ἡ ἐξῆς εἰκὼν.

Πολιτικός του φίλος Λάκων ἀφοῦ διεσκέδασε πολὺ καλὰ ἐξω, εἰσῆλθεν εἰς τὸ σαλόνι μὲ μπιτζούκι ἀνὰ χεῖρας καὶ ὀρχούμενος.

Ὁ Κουμουνδούρος δὲν συνωφρυνώθη διόλου· γλυκύτατα μόνον τοῦ εἶπε νὰ ἐξακολουθήσῃ μὲ τὴν προσφώνισιν :

— Καλῶς τον, καλῶς τον.

*

Εἰς τὸν Σουρῆ μας παρουσιάσθη εἰς αὐτὸν πρωθυπουργὸν ὅτε ἐπὶ τῆς μακαρίτιδος ἐπιστρατείας εἶχε ὑπηρετήσει καὶ αὐτὸς πέντ' ἐξ φεγγάρια, ἅμα τὸν εἶδε στρατιωτὴν καὶ μὲ μούς, γελῶν τοῦ λέγει :

— Βρὲ, τί χάλια εἶναι αὐτά ;

*

Ὅτε διετέλει ἐν τῇ περιοδικῇ του ἀναρρώσει καὶ ἐξήτησε νὰ ἴδῃ τὰς ἐφημερίδας ὅσαι ἐγραψαν περὶ αὐτοῦ, τυχόντος λόγου περὶ αὐτοῦ εἶπεν εἰς τὸν Ζηνόπουλον :

— Εἶναι ἀληθές, ὅτι τινῶν ἐξ ὧων ἐγράφησαν εἴμαι ἄξιος· ἀλλ' ὅχι καὶ τόσων· ὅχι ὧων. Θέλω νὰ ζήσω μόνον καὶ μόνον νὰ φανῶ ἄξιος ὧων αὐτῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὰ σκευωρούμενα ἐναντίον τοῦ Ταμείου Δαμαλίδος τῆς

Ἑταιρίας τῆς Ὑγιεινῆς ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα ἀντιπροσώπου τοῦ Χαίη εἶνε καὶ αὐτὰ ζωηρὸς χρωματισμὸς τῆς κοινωνικῆς μας καταστάσεως. Ἡ φιλανθρωπικωτέρα ἐξ ὧων τῶν Ἑταιριῶν μας — ἡ τῆς Ὑγιεινῆς — ἀναλαμβάνει νὰ χορηγήσῃ εἰς τὴν κοινωνίαν γνησίαν καὶ ἀφθονον δαμαλίδα, ἀφοῦ προηγουμένως διὰ τῶν μελῶν αὐτῆς ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἐνεβολίασε **δωρεὰν ἐξακισχίλους** συμπολίτας, τῆς ἀστυνομίας διὰ τῶν ἱατρῶν τῆς ἐμβολιαζούσης μόλις ἑκατὸν καθ' ἐβδομάδα — καὶ ὅμως χάριν ἐνὸς ἑλλήνος ἐμπόρου πρέπει νὰ κατηγορηθῇ ἡ Ἑταιρία τῆς Ὑγιεινῆς, ὅτι διὰ τῶν ἐπιστημοτέρων ἱατρῶν τῆς πόλεως **ἐξοδεύει** διὰ νὰ κατασκευάζῃ νόθον δαμαλίδα, πλήρη γλυκερίνης ἢ καὶ νεροῦ. Βλέπετε ὅτι εἶνε ἀνάγκη τὰς δύο ἀκίδας δαμαλίδος τὰς ὁποίας τὸ Ταμεῖον τῆς Ἑταιρίας πωλεῖ ἀντὶ **20 λεπτῶν** μόνον, ὃ ἐν λόγῳ κύριος ἔμπορος νὰ τὰς πωλῇ ἀντὶ **4 φράγκων**. Καὶ ὁποῖος ἔχει νὰ δώσῃ τὰ **4** φράγκα καλὰ ὁποῖοι δὲν ἔχουν νὰ φοροῦν.

Ἄν ᾔνε γνησία ἢ ὅχι ἡ τεσταράφραγκος δαμαλὶς τοῦ κ. Χαίη, δὲν γνωρίζομεν· μὴ ποτε νὰ ᾔνε γνησία· καὶ θὰ ᾔνε. Ἀλλ' ὅτι γνωρίζομεν εἶνε ὅτι τὸ Ταμεῖον τῆς Ἑταιρίας ἐνοικιάζει μοσχράκια ἀντὶ 20 φρ. ἑκαστον, τὰ ἐμβολιάζει διὰ ζωικῆς δαμαλίδος, ἀναπτύσσονται αἱ φλύκταιναι, ὁ δραστήριος κύριος Πιλάβιος, ὁ διακεκριμένος στρατιωτικὸς κτηνίατρος ἀνασκουμπόνηται, συλλέγει τὴν λέμφον, ταύτην παραλαμβάνει ὁ κ. Ν. Μακκάς, τὴν ἐντίθησιν εἰς τὰ σωληνάρια, μεμιγμένην μὲ ἐν μέρος γλυκερίνης **πρὸς διατήρησιν**, — ἄλλως δὲν διατηρεῖται — ἡ δαμαλὶς τοῦ Χαίη λέγουσι ὅτι ἔχει **ἐν** μέρος λέμφου καὶ **ἐξ** γλυκερίνης — ἐνῶ ἡ τοῦ Ταμείου τῆς Ὑγιεινῆς ἔχει ἐνλύμφου καὶ ἐν γλυκερίνης — καὶ αὐτὰ τὰ σωληνάρια πωλοῦνται κατὰ ζεύγη μίᾳ δραχμῇ, αἱ δὲ ἀκίδες, κατὰ ζεύγος, πενήντα λεπτά.

Αὐτὰ τὰ εἶδαμε μὲ τὰ μάτια μας, καὶ ὅστις θέλει δύναται νὰ πᾶσι νὰ τὰ δῇ, ἐκεῖ κατὰ τοῦ Κοῦπα, εἰς τὸ στε

Β.

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΔΡΑΓΟΝΟΣ

— Ἰάκωβε, τὸν γνωρίζεις αὐτὸν τὸν πτωχόν ;

— Τὸν γνωρίζω, Ἰωάννα, τὸν εἶδα πολλὰς φοαῖς· ἔρχεται ἀπὸ τὸ Μορέϊλ δύο τρεῖς φοαῖς τὸν χρόνον. Καθὼς θέλουν νὰ ποῦνε, ἦτανε μιά φορὰ πλούσιος· ἀλλὰ ἔπειτα ἐδυστύχησε καὶ κατάντησε νὰ γίνῃ ἐπαίτης.

— Τί λυπηρόν !

— Καὶ νὰ μὴν ὑπάρχουν πτωχοκομεῖα νὰ τοὺς περιποιῶνται τοιοῦτους ταλαίπωρους· σὰ τὸν Κατσικᾶ ;

— Ἀὖς νᾶναι τὸ σωστό του· τ' ὄνομα αὐτό.

— Ὅχι, εἶναι παρατσούκλι.

— Καὶ γιατί τοῦ τῶδωσαν ;

— Δὲν ξέρω, Ἰωάννα. Τὸν συμπαθῶς πολὺ τὸν πτωχόν αὐτὸν γέρο ;

— Ναί. Δὲν ξέρω, μῶκαμε ἐντὶπῶσιν ἐκεῖνο ποῦ μᾶς εἶπε. Δὲν παρετήρησες πῶς μιά στιγμὴ ἦτανε πολὺ ταραγμένος καὶ ἔπειτα πῶς μὲ κύτταζε ;

— Ναί, δὲν σήκωσε τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω σου.

— Θιχροῦσε πῶς καὶ ἤθελε νὰ μοῦ πῇ.

— Τί ἰδέα ;

— Ὡ ! βέβαια, θὰ ἀπατώμαι. Καὶ εἶναι ἀπὸ τὸ Βλαιν-κδὺρ Ἰάκωβε ;

ὡμορφο κορίτσι; Ἐλάτε, ὦραϊά μου τρυγονάκια, μὴ πάψετε τὸ γουργούρισμά σας, καὶ ἐννοιά σας, ὃ γέρο Κατσικᾶς δὲν εἶνε φλύαρος; ξέρει νὰ φυλάχῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του ὅ,τι βλέπει καὶ ὅ,τι ἀκούει. Καλὴ ἀντάμωσι, παιδιὰ μου, καλὴ ἀντάμωσι.

— Σταθῆτε, κύριε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Ὡ ! γιατί δὲ μὲ φωνάζεις, σὺν καὶ ὅλοι, γέρο Κατσικᾶ !

Ἡ κόρη ἐπλησίασεν εἰς τὴν φραγὴν.

— Δὲν εἶμαι πλουσία, εἶπε, ἀλλὰ πάρε αὐτὸ νὰ ἀγοράσῃς ἓνα ζευγάρι ὑποδήματα.

Καὶ ἐκτείνασα τὴν χεῖρα ὑπὲρ τὴν φραγὴν τοῦ ἔδωκε ἓνα πεντόφραγκο.

Ὁ γέρον ἔλαβε τὸ νόμισμα καὶ ἠσπάσθη τὴν χεῖρά της.

— Εὐχαριστῶ, κορίτσι μου, εὐχαριστῶ. Ὁ Θεός νὰ σοῦ δώσῃ ὅλας τῆς εὐτυχίας τοῦ κόσμου.

Ἐβόλε τὸν πῖλόν του, ἔρριπεν ἐπὶ τῶν ὤμων του τὴν πήραν του καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ράβδου του ἀπεμακρύνθη χλωαίνων.

— Καλὴ καὶ ὡμορφη, πρὶ ὡμορφη κι' ἀπὸ τὴ μάνα της !

νόν, κοντά εις ένα άμαξοστάσιον, με μίαν μεγάλη κόκκινη πόρτα.

Τό Ταμείον τῆς Ὑγιεινῆς, ὅπερ διευθύνουσιν ὁ κ. Λούης, ὁ κ. Μακκάς, ὁ κ. Πιλάδιος, διατηρεῖ καὶ στατιστικὴν τῶν ἐπιτυχιῶν; καὶ αἱ ἐπιτυχίαι εἶνε ἄλλοτε 35, ἄλλοτε 45 τοῖς ο]ο. Μεγαλειτέρα ἐπιτυχία ταύτης εἶνε ἀνεπίτευκτος. Στέλλει σωληνάρια εἰς Πάτρας, εἰς Κρήτην, εἰς Λαμίαν. Ἔχει πανταχόθεν εὐνοϊκώτατα ἀποτελέσματα. **Δὲν ἐμπορεῖται τὴν δαμαλίδαν.** Ὅσα εἰσπράττει, οὔτε τὰ ἐξοῦθα καλύπτουν.

Λοιπὸν εἶνε βάρβαρα αὐτὰ τὰ σκευωρήματα καὶ δὲν ἔχουν διόλου τὸν τόπον των. Τὸ ἐμπόριον ἐμπόριον καὶ ἡ ἀλήθεια ἀλήθεια!

Διὰ νὰ μὴ λέγῃ ὁ *Αἰὼν* : Αὐτὰ γίνονται καὶ εἰς τὸ Παρίσι—καὶ ἐπειδὴ πρέπει νὰ εἰσαγάγωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ δι' ἄτμου τραμβάδ—καὶ μάλιστα ἡ Ἑταιρία θέλει νὰ εἰσαχθῶν ἂν ἦνε δυνατόν ἀπὸ τὰς Στήλας—καὶ μαζὺ μετ' τὴν Ἑταιρίαν οἱ φίλοι τῆς δημοσιογράφου—σπεύδουμεν νὰ μεταδώσωμεν εἰς τὸν κ. ὑπουργὸν τῶν ἐσωτερικῶν καὶ τὸν κ. δήμαρχον καὶ τὸ κύριον δημοτικὸν συμβούλιον, ἅπαντας ἐγκρίναντας τὰ ἀνθρωποκτόνα σχέδια τῶν Βέλγων, τὰ ἐξῆς ἐκ τοῦ *Σαριβαρῆ* :

α) Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον (τῶν Παρισίων) εἶνε ἄξιον λατρείας.

α) Διέταξε τὴν μελέτην ἑνὸς σχεδίου ἵπποσιδηροδρόμου δι' ἄτμου ἀπὸ τῆς Κεντρικῆς Ἀγορᾶς εἰς τὸ Λονζουμὼν.

α) Καὶ ὅμως ἐγένετο ἤδη πείρα δύο ἵπποσιδηροδρόμων.

α) Ὁ πρῶτος, ἀναχωρῶν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ Μονπαρνὰς, **κατέθραυσε τὸς ἀνθρώπους καὶ ἀμάξας,** ὥς μετὰ ἕξ μῆνας ἠναγκάσθησαν νὰ παραιτηθῶσιν.

— Ναι, Ἰωάννα.

Ἐκείνη ἀνεστέναζε καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς.

— Τὴν μητέρα σου θυμήθηκες, Ἰωάννα;

Ναι, Ἰάκωβε, τὴν μητέρα μου, ποῦ κατοικοῦσε κ' ἐκείνη σ' τὸ Βλαινκούρ καὶ τὴν ὅποιαν δὲν ἐγνώρισα, γιὰτὶ πέθανε ὅταν μ' ἐγέννησε. Κάθε λίγο καὶ κομμάτι τὴν συλλογιέμαι. Τί ἀγάπη θὰ τῆς εἶχα ἂν ζοῦσε; Καὶ ὅμως δὲν γνωρίζω τίποτε γιὰ τὴν καλὴν μου μητέρα. Τίποτε, οὔτε αὐτὸ τὸ ὄνομά της ἀκούῃ κάθε φορὰ ποῦ ρωτῶ τὸν πατέρα μου, πάντοτε μοῦ ἀπαντᾷ μασσημένα, καμμιά φορὰ ταρασσεται καὶ αὐτός, καὶ μετὰ λαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ κλεῖ τὰ χεῖλη μου ἀπὸ φιλίας: καὶ πάντοτε πάσχει, γίνεται μελαγχολικὸς καὶ βλέπω τοὺς ὀφθαλμούς του δακρυσμένους. Ἐγὼ νοιώθω, Ἰάκωβε, ὅτι κατ' ἐμὴν κρθεὶ δὲν θέλει νὰ μοῦ τὰ πῇ ὅλα. Τί νὰ ἔκαμε ἄρ' ἂν γέ ἡ μητέρα μου, καὶ φοβᾷται νὰ με μιλῇ.

Ὁ γεροζήτοῦλας τὴν γνώρισε... καὶ θὰ τὸν ρωτήσω ὅταν τὸν ξαναῖδω. Ἀλλὰ θέλω νὰ μὴ συλλογίζουμαι πράγματα ποῦ σκοτιζοῦν τὸ πνεῦμά μου... Ἰάκωβε, ἤλθες νὰ δῆς τὸν πατέρα μου;

— Ναι, Ἰωάννα. Μπῆκα σ' τὸ σπῆτι, καὶ σὰ δὲν μοῦ ἀπεκρίθηκε κἀνένας, νόμισα πῶς εἴσθε καὶ οἱ δρῶ σ' τὸν κῆπο. Σὲ εἶδα μονάχη καὶ εἶπα νὰ μὴ φύγω χωρὶς νὰ σέ

«Ὁ δεῦτερος, ἀπὸ τὸ Ἑτοῦλ εἰς τὸ Νεῦλλυ, **ἔκαμε τόσα θύματα καὶ τόσα δυστυχήματα,** ὥστε ἡ ἀστυνομία—μ' ὅλην τὴν ἀσκήσιν ἐπιρροῶν—ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἀπαγορεύσῃ».

Καὶ Κύριος εἶδε τί δρόμοι εἶνε αὐτοὶ τῶν παρισινῶν προαστείων· ἐνθ' ὁ τοῦ Φαλήρου πολλάκις ἐκείθεν τῆς σιδηρᾶς γραμμῆς ἀφίνει διὰ τοῦ πεζοδρόμου χῶρον πλατύς... δακτύλων.

Ἄλλ' ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν εἶνε ὁ θεὸς Μολόχ, εἰς ὃν πρέπει νὰ προσφερόνται ἀνθρωποθυσίαι.

Ἐὰν δὲ ἐντὸς ἑνὸς ἔτους ὁ ἵπποσιδηροδρόμος ἀριθμεῖ **τέσσαρας φόνους καὶ ἑσάριθμα τραύματα,** τὸ πεπρωμένον μόνον γνωρίζει μετ' αἵμα θὰ στρωθῶσιν αἱ φληρικαὶ γραμμαὶ του, ὅπως ἐστρώθησαν.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

«Ὅστις βλέπει τὰ πάντα ρόδινα ἀφ' ἐσπέρας, τὰ βλέπει ὅλα μαῦρα τὴν πρωΐαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ, τὸ πνεῦμα, ἡ καρδιά δύνανται νὰ ἔχωσι τὴν μυωπίαν των. Ὁ λόγος μας σπανίως ἔχει τοιαύτην.

Εἰς τὸν ἔρωτα τὸ ν' ἀποκτᾷ τις ὀλίγον εἶνε πολιτιμότερον ἢ ν' ἀποκτᾷ τὸ πᾶν.

Δύο πράγματα ἐκτιμᾷ τις πολὺ: ἐκεῖνο τὸ ἔποιον δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ φθάσῃ καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀφήνει νὰ τῷ διαφύγῃ.

πῶ καλημέρα; Ποῦ νὰ ξέρω πῶς με περιμένε μιά τέτοια χαρά;

— Ὁ πατέρας πῆγε νὰ κάμῃ ἕνα μικρὸ περίπατο σ' τὸν ποταμὸ, ἀλλὰ ὅπου εἶνε θάλλῃ.

Ὁ νέος ἐσκυθρωπώσεν αἰφνιδίως.

— Μοῦ ἔφερες σ' τὸ νοῦ μου τὴν πραγματικὴν μου θέσιν, εἶπεν. Εὐρεῖς, ὅτι γιὰ νὰ καταταχθῶ εἰς τὸ δέκατον σύνταγμα τῶν δραγόνων, ποῦ μιά ἔλη ἔχει διοικήσει ὁ νωνὸς μου, ἀναγκάσθηκα νὰ ζητήσω νὰ ἔλθῃ μὴ ὥρα πρὸ γρηγόρα ἢ πρόσκλησις. Λοιπὸν χθὲς τὸ βράδυ μοῦ ἦλθε τὸ φύλλον πορείας καὶ ἦλθα νὰ τοῦ πῶ τοῦ λοχαγοῦ καὶ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω, καθὼς καὶ σένη, Ἰωάννα.

Ἡ νεᾶνις ὠχρίασε.

— Καὶ πότε ἀναχωρεῖς; τὸν ἠρώτησε μετ' ἀλλοιώτικῃ φωνῇ.

— Αὔριον.

Ἡ νεᾶνις ἡσθάνθη νευρικὴν ταραχὴν, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησίν της.

— Πολὺ βιαστικὰ ἀναχωρεῖς, τοῦ εἶπεν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄλλου τὸ καθήκον. Εἶσαι στρατιώτης, Ἰάκωβε, ἀνήκεις εἰς τὴν πατρίδα· ἔχεις εὐγενῆ καρδίαν· καὶ εἶσαι ἄξιος νὰ τὴν ὑπηρετήσῃς. Ἄν καμμιά ἡμέρα ἐκινδύνευεν ἡ Γαλλία, θὰ ἤσουνε ἀπὸ τοὺς γενναιοτέρους ὑπερασπιστάς της. Πήγαινε, Ἰάκωβε, τοῦ εἶπε, τείνασα τὴν χεῖρα εἰς αὐτὸν, πήγαινε, καὶ ἡ Ἰωάννα θὰ σέ περιμένῃ. (ἀκολουθεῖ)